

Dag Daniš: Vláda sa zahráva s ohňom. „Lídri“ to dali na hulváta

- CZ24 News | 10. února 2022

SLOVENSKO: Schválenie vojenskej dohody s USA sa aj napriek väčšinovému nesúhlasu čakalo. Šokujúce sú spôsoby, ktoré pri tom predviedli „lídri“. Dali to na hulváta.

Slovensko na rozdiel od Poľska a Pobaltia patrí ku krajinám, v ktorých je vojenská dohoda so Spojenými štátmi vysoko sporná. Väčšina spoločnosti ju nepodporuje, prípadne má výhrady a pochybnosti. Je prirodzené, že verejné „debaty“ a sociálne siete vybuchli. Veľmi prízemným a vulgárnym spôsobom.

Oveľa horšie je, že polemika mala agresívny a primitívny tón aj v politickej rovine. A na oboch koncoch zákopov. Aj na tom, ktorý sa hrá na vzor slušnosti a osvietených postojov.

Iste, áno, rodeo, ktoré v parlamente predviedli kotlebovci, bola ukážka tuposti. To však vôbec nie je podstatné. Pri kotlebovcoch predsa neočakávame nič iné.

Ťaženie proti „luze“

Podstatné a nebezpečné je to, že k faulom, k nenávisťným útokom na oponentov a k urážkam veľkej časti ľudí sa znížili aj zástupcovia vlády. Čo je jeden z hlavných politických hriechov. Nijaká vláda predsa nemôže napádať a ponižovať časť spoločnosti. Len preto, že nepodporuje jej kroky vo vojenskej politike.

Keď Američania položili na stôl vojenskú dohodu, vláda mala pri jej presadzovaní dve možnosti. Mohla zámery odkomunikovať tak, aby získala na svoju stranu čo najväčšiu verejnú podporu. A kritikom (nielen tým zo Sliacha) mohla preukázať rešpekt: „Chápeme obavy verejnosti, ale...“

Alebo mohla vstúpiť do konfliktu s veľkou časťou spoločnosti. S „komunikačnými“ nástrojmi ako výsmech, odsudzovanie, urážanie, nátlak... A redukovanie odporcov na dezolátov a luzu, s ktorou sa nevyjednáva.

Vybrala si druhú možnosť. A urobila tým chybu, ktorá môže mať veľmi vážne následky.

Začal s tým Korčok, resp. jeho ministerstvo. Zverejnili plagáty malého dievčaťa, ktoré hlása, že deti na Slovensku sa musia hanbiť za svojich rodičov. Lebo nepodporujú vojenskú dohodu a veria dezinformáciám.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Toto ofenzívne „dielo“ pobúrilo veľkú časť ľudí vrátane podporovateľov dohody. Ministerstvo ho muselo stiahnuť. Nasledovalo ospravedlnenie.

No komunikačný rámec ostal.

Vládna propaganda siahla po metóde, ktorú si pamätáme zo začiatkov pandémie a verejného odporu proti neprimeraným opatreniam. Tou metódou je redukcia. Teda ignorovanie skutočného rozmeru verejného odporu a jeho optické zužovanie na bandu extrémistov.

Premiér Heger to nastavil ultimatívne a manipulatívne – kto je proti dohode, ten je proti NATO, EÚ, demokracii a západným partnerom. Minister Naď nadával odporcom do dezolátov. Ďalší ministri a poslanci zatínali päsť, že nemienia ustupovať primitívom a fašistom. Všetko to boli fauly. Veľká časť kritického tábora predsa chápe, že v národnom záujme Slovenska je členstvo v EÚ a NATO, ktoré nám poskytuje bezpečnostné záruky. Výhrady majú len k špeciálnej vojenskej dohode s americkou vládou, ktorá s NATO nijako nesúvisí a obchádza ho (o tom viac nižšie).

Na front po boku vládnej väčšiny nastúpila aj progresívna tlač, ktorá vyzývala lídrov, aby neustupovali luze, ktorá vraj chce Slovensko vytrhnúť z Európy.

Povrchnejší pozorovateľ zo zahraničia by mohol mať dojem, že slovenská vláda bojuje proti okrajovej skupine nebezpečnej pouličnej zberby, s ktorou treba urobiť poriadok.

Lenže – v tomto prípade vláda nenarážala len na odpor ukričaných radikálov a extrémistov, ale na odpor väčšiny spoločnosti ([54 percent ľudí](#) vojenskú dohodu nepodporuje). Snahy ignorovať to a redukovať problém na luzu môžu byť vo virtuálnom svete pôsobivé, no v reálnej rovine nezmenia nič. Len zvýšia hnev väčšiny, ktorá bola hrubo urážaná a degradovaná na „dezolátov“.

A stalo sa to opakovane.

Asi netreba dodávať, že ak bude vláda takýmto hulvátskym a urážlivým spôsobom „komunikovať“ s väčšinou verejnosti, skôr či neskôr to povedie len k jednému. K čelnej zrážke.

Ľudia znesú, ak vláda presadzuje politiku, ktorá nemá verejnú podporu. Deje sa to celkom bežne a špeciálne v bezpečnostnej politike. No neznesú, ak ich pri tom poníža.

Politickú daň za svoje komunikačné zručnosti už vládna koalícia zaplatila. Vládne s „podporou“ štvrtiny voličov.

Hnať vnútorné konflikty ešte ďalej a k iným následkom nemusí byť ani rozumné, ani bezpečné.

Európa

Aby sme však prešli od formy k obsahu a k veci: vojenská dohoda so Spojenými štátmi neprináša len vysoké napätie vnútri slovenskej spoločnosti.

Rozdeľuje aj Európu a Európanov.

Americkou vojenskou dohodou so Slovenskom sa pomaly ukončuje širší proces, ktorý vedie k odstaveniu NATO a európskych štátov od európskej bezpečnostnej politiky. Američania (nie Aliancia, Američania) si sériou špeciálnych vojenských dohôd vytvorili zázemie pre vlastné, jednostranné vojenské akcie bez dohôd vnútri NATO.

Padla tým jedna zo starších nepísaných zásad medzi Európou a Amerikou. Tá predpokladala, že

medzi Spojenými štátmi a európskymi členmi NATO bude rešpekt a aspoň náznak rovnováhy. Spojené štáty ako mimoeurópska mocnosť používali NATO na udržanie svojho vplyvu v Európe. Vojenského aj politického... Rešpektovali však princíp, že v Európe budú vojensky zasahovať len v spoločne alebo po dohode s európskymi partnermi.

Pre Európu to bolo zväzujúce – ako každá závislosť od mimoeurópskej moci. No prijateľné. Bola pod ochranou amerických zbraní a bola aspoň formálne súčasťou rozhodovania o európskom bezpečnostnom poriadku. NATO nebolo len obranným blokom, ale aj partnerským klubom. Nikto nemal podnikáť jednostranné vojenské akcie v Európe, ktoré by iný členský štát považoval za neprijateľné či rizikové.

Táto zásada fungovala desaťročia. No po kríze na Ukrajine (ktorá sa vlečie ešte od čias Juščenka) začala korodovať.

Dnes je v šrote.

Američania nerešpektovali postoje Nemcov a Francúzov, ktorí blokovali rozšírenie NATO o Ukrajinu. Najnovšie zhodili zo stola aj návrhy na rokovania s Ruskom o novom bezpečnostnom rámci pre Európu. Hoci Nemecko, Francúzsko, Belgicko, Holandsko a Taliansko rokovania o veľkej dohode a obmedzení zbrojenia na kontinente podporovali...

Američania, Briti a Kanaďania sa rozhodli, že na svoju novú vojenskú politiku v Európe nepotrebnú ani Európu, ani NATO ako platformu spoločného rozhodovania. Môžu v Európe konať jednostranne.

A konajú.

Na posilňovanie vplyvu v Európe využívajú nové, menšie východoeurópske krajiny NATO. Nerobia to v rámci štruktúr Aliancie. Len v rámci série bilaterálnych vojenských dôhôd, ktorými vybrané krajiny zverili časť vojenských skladov, letísk a prístavov do „výlučného užívania amerických ozbrojených síl“. Na desať rokov a s paušálnym sprístupnením vzdušného priestoru a ciest. Zmluvne zviazané krajiny majú zrejme poslúžiť ako zásobovacie základne a koridory, ktorými budú prúdiť americké zbrane a munícia ďalej na východ do zón konfliktu.

NATO je mimo hry.

Aj Európa a Európania sa tým dostali mimo hry. Samozrejme, s dôverou vlád a časti verejnosti, že Spojené štáty sa v rozbehu ovládnu a budú konať aj v európskom záujme.

Iste, iste...

Ďalšie vnútrošlovenské ani vnútroeurópske debaty už asi nebudú mať priveľký zmysel. Táborové súboje a napätie vnútri spoločnosti porastú, ale bez dosahu na rozhodnutia o bezpečnostnej politike v Európe.

V polemikách o vojne a mieri už môžeme spoločne s ďalšími Európanmi stíšiť hlas. Je čoraz menej podstatný.

Už to vlastne nie je hlas, ale hrací žetón odovzdaný do zmluvného prenájmu.

AUTOR: Dag Daniš

[ZDROJ](#)